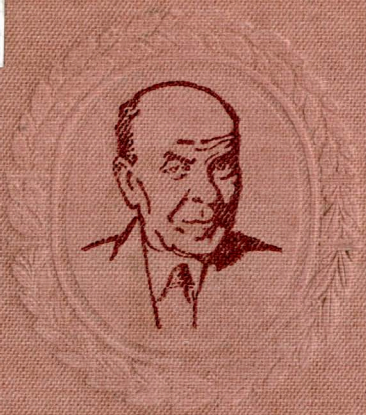

Рк Ш 143
Б 91

112

М.Г. БУРАЧЕК

75
Б 91

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ +

Шифр РЩ14; 691 Інв. № 2189999

Автор _____

Назва М. Г. Бурачек: Художник.Місце, рік видання К., 1937.Кількість стор. 82, [2] с.: іл.

-\\- окр. листів _____

-\\- ілюстрацій [1] арк. порір

-\\- карт _____

-\\- схем _____

Том _____ частина _____ вип. _____

Конволют _____

Примітка:

10. X. 2003.Мель -

N. BOURATSCHEK

ÉDITION D'ÉTAT „MYSTEZTVO“

KIEV 1937

75
Б 91

Н 368385

Рк Ц/43
15-91

М. Г. БУРАЧЕК

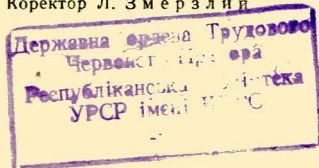
ББ 56812

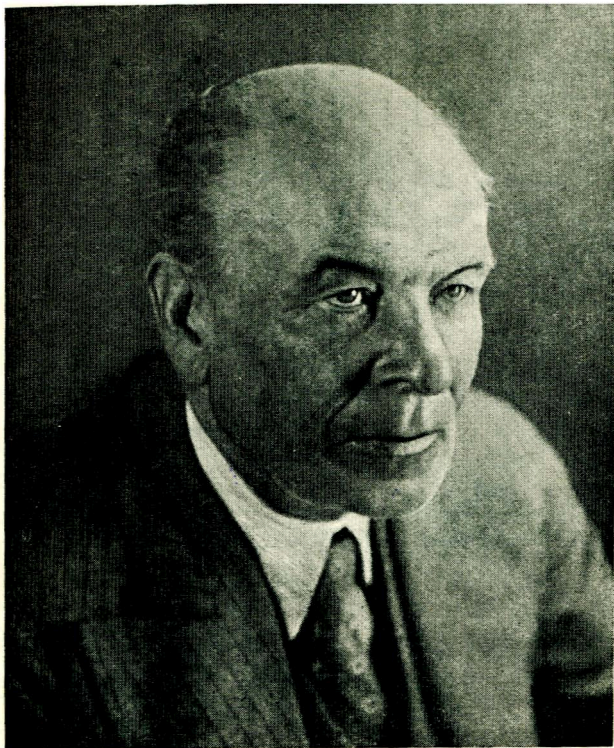
ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО „МИСТЕЦТВО“
КИЇВ 1937

Ц. 143 (в.ч.) 7-8 Бурячек М. Г.

Редактор Гр. Портнов
Літредактор Ф. Гаєвський
Техредактор Я. Грановський
Техкер Л. Канцелярська
Коректор Л. Змерзлий

М. Г. Бурачек.
M. G. Bouratchek.

Державна орден Трудового
Червоного Прапора
Республіканська Сібіліотека
УРСР імені КПРС

ПОСТАНОВА ЦВК і РНК УРСР

ПРО НАДАННЯ УКРАЇНСЬКОМУ ХУДОЖНИКОВІ
МИКОЛІ ГРИГОРОВИЧУ БУРАЧЕКОВІ ЗВАННЯ
ЗАСЛУЖЕНОГО ХУДОЖНИКА УРСР

Центральний Виконавчий Комітет і Рада Народних
Комісарів УРСР постановляють :

1. Відзначаючи багаторічну високохудожню працю
видатного українського художника Миколи Григоро-
вича Бурачека — надати йому звання заслуженого
художника УРСР.

2. Видати премію тов. Бурачекові в розмірі 5.000 крб.

Голова Центрального Виконавчого Комітету УРСР

Г. Петровський

Голова Ради Народних Комісарів УРСР

П. Любченко

Секретар Центрального Виконавчого Комітету УРСР

М. Зіненко

Київ, 25 липня 1936 року

МОЄ ЖИТТЯ

Народився я 16 березня 1871 р. на Поділлі в повітовому м. Лятичеві в сім'ї поштового службовця („старший сортувальник“, а згодом — поштмейстер). З живописом я познайомився рано, бо мій батько трохи малював, як дилетант: переважно копіював старі картини, мабуть, збільшуючи таким способом свої обмежені матеріальні ресурси. Всі його приладдя до малювання — фарби, пензлі, олівці і т. ін., так само, як і самий процес малювання, приваблювали мене, тому я теж „малював“ на підлозі, стінах, на кожній сторінці будьякої книжки. Не скажу, щоб в цьому виявлявся якийсь хист до живопису, скоріш це було дитяче наслідування батька.

Одного разу до батька привезли високохудожню копію автопортрета Рембрандта (портрет до колін, з руками, закладеними за зелений пояс).

Не знаю, чим саме, але цей портрет великого художника зробив на мене надзвичайно сильне враження — він навіть снився мені, а коли багато років пізніше я побачив оригінал цієї картини у Відні, то зустрівся з ним як з рідним батьком. В кожному разі маю сміливість сказати, що цей надзвичайний твір, хоч і в копії, настільки вплинув на мене, що з того часу я почув у собі щось особливе, яке характеризував би словами — „почув у собі художника“. Мені подобалися зображення природи і я з насолодою дивився, як батько часом малював з натури стару вербу, струнку тополю тощо. Краєвиди „калямівського“ типу, які часто копіював батько, були мені вже не до вподоби, хоч я й сам не розумів чому.

Рембрандт вплинув на мене, і я з завзяттям повторював цей портрет де попало: на шафі, на стіні, на кожному вільному місці. Це викликало з боку матері великий опір, бо моє малювання порушувало всі її заходи для утримання хати в чистоті й порядку.

Тихо й непомітно минали для мене безтурботні дні. Раптом їх порушила російсько-турецька війна (1877-78 рр.) і принесла мені перше серйозне страждання: на війну забрали нашого поштового сторожа Лук'яна, мого сердечного і любого приятеля. Потім батька було переведено до губерніального міста Кам'янець, куди переїхала і вся наша сім'я. Тут, в Кам'янці, почалися всякі нещастя: помер молодший брат, захворів батько і невдовзі помер, залишивши матір з трьома маленькими дітьми. Почалися злидні. Обіцяли пенсію, але

„дбайливий“ царський уряд спромігся дати цю пенсію лише тоді, коли ми з середнім братом були вже повнолітніми; тільки молодший брат ще кілька місяців одержував щось 20 - 25 крб. пенсії на рік.

Не зважаючи на злидні, на свою хворобу, мати ще встигла в 1880 році віддати мене до гімназії, давши хабара інспекторові гімназії якимись копіями картин, що залишилися після батька, а в березні 1881 р. мати померла і ми перейшли „на ласку“ декого з родичів. Гірке життя сиріт, що живуть з чиеїсь ласки, не сприяло моїм мріям бути художником. Правда, в гімназії на мене звернув увагу вчитель малювання та „чистописання“ Іван Андрійович Васьков, старий добродушний чудак, колишній товариш Т. Г. Шевченка по Академії. Педантичний, сухий, „академічної виучки“, Васьков наполягав, головне, на рисунок і хоча в ті часи навіть до глухих закутків Росії доходили чутки про нові течії в мистецтві, гриміли імена Рєпіна, Крамського, Шишкіна, Куїнджі і ін., мій учитель, вихований в академічній схоластиці, все таки наполягав на Рафаеля, антиків, розуміючи їх, не як живих творців, що відбивали живе життя та ідеї свого часу, а як муміфіковані зразки.

В кожному разі мій перший учитель-чудак („Ах, дивись, слідок, слідок погано одштрихував! Ну, а це що за грязь!“). Коли бувало замість штриховки покладеш тїнь прямою: „Ти не художник, а шмаровоз. Геть іди собі“) все таки поклав певні і тверді підвалини рисунку й пошану до нього. Правда, з цією академічною канонічністю мені приходилося довго боротися, щоб позбу-

тися сухості, але за ту пошану до рисунку, яку ще на світанку моєї художньої діяльності заповів мені старий учитель, я йому вдячний.

По закінченні гімназії (1888 р.), не маючи змоги вчитися далі з незалежних від мене обставин, я вступив актором до російської драми в тому ж Кам'янці. Сцена захопила мене, а з часом, коли моє ім'я серед театральних кіл стало відомим, я мусив майже забути про живопис. Але, не зважаючи на це, я не мислив себе без малювання й тому хоч уривками, але вперто малював етюди, натурників (коли такі знаходилися), а також давав ескізи оформлень („Ванька Ключник“, „Потонувший колокол“, „Лес“, „Власть тьми“ і т. д.). Акторське життя, бурхливе, непевне, непосідливе, кидало мене по всій Росії: Житомир, Мінськ, Рязань, Кострома, Київ, Харків. Але Київ був, так би мовити, моєю базою: тут жили мої брати (тепер небіжчики), були деякі зв'язки, і тому я повертався до Києва як додому. Довелося мені грати з видатними акторами російського театру (Далматов, Савіна, Давидов, Комісаржевська, Чарський, Орленев та ін.).

Їхня гра мене теж навчала тієї простоти, художньої правди, які я, як мені здається, намагався перенести в свою живописну творчість.

Настав 1905 р. Революційні настрої росли неймовірно швидко, широкі маси були охоплені бажанням скинути з себе ярмо самодержавства.

Я жив тоді в Києві. Підписавши кілька контрактів з антрепренерами, я по черзі одержував від них теле-

грами про їх відмовлення від контракту за непевністю театральної справи. Доводилося звертатись до власних літературних здібностей, і я писав оповідання для газет „Киевская мысль“, „Эхо“ і ін., рецензії тощо.

Події 1905 року й настрої широких мас знайшли відгук і в моїх думках.

Злидні, виснаження призвели до того, що я саме в той час захворів на тиф. Лікував мене мій приятель д-р Станіславський, брат відомого польського пейзажиста професора Яна Станіславського, який теж був тоді в Києві і теж хворів. Ян Станіславський побачив мої етюди, зацікавився ними і запропонував мені їхати до Краківської Академії, щоб пройти в нього курс пейзажу. З театрами справа була неясна, скрізь були театральні крахи, і тому для мене була рація переїхати до Кракова: не пощастить в живопису, я зможу знову повернутися на сцену.

Таким чином, я опинився в Кракові, в Академії, яка могла, на мою думку, пишатися рядом талановитих професорів, як Фелат, Вичулковський, Негефер, Станіславський і ін. Кошти на виїзд дали мені Станіславський і кілька моїх друзів, але за кордоном я утримувався на ті гроші, які одержував від продажу своїх етюдів, в чому мені допомагали друзі. В Академії я навчився серйозно ставитись до мистецтва. Творчість моєї професури була загалом на високому рівні, проте, її напрямок був скерований в бік, так би мовити, „чистого мистецтва“, що ж до глибини змісту, зацікавлення негативними сторонами навколишнього життя,

то ці художники не виходили за межі буржуазного світогляду. Станіславський цілком віддався відтворенню природи; вплив його на учнів був досить сильний. Особливо він любив природу України: він розкрив нам, своїм учням, її красу і навчив нас відтворювати її, як серйозне, навіть часом суворе явище, замість творити солоденькі, фальшиві „малороссийские виды“.

Після смерті Станіславського його наступник професор Рушіц взяв інший напрямок: вихованець Петербурзької Академії, учень славетного А. І. Куїнджі, Рушіц відтягав нас від французького впливу Станіславського й намагався зблизити з творчістю російських художників.

Ще Станіславським були заведені в Академії для пейзажистів практичні екскурсії в усі чотири доби року: восени, взимку, навесні й раннім літом. Пейзажисти їздили на державний кошт на місяць кудиньбудь на етюди: в Карпати, в села, містечка і т. ін.

Так проходило навчання, а під час перерв, користуючись залізничними пільгами, я їздив (сам, іноді з колегами) до Німеччини, Австрії, Італії, де знайомився з творами сучасного і стародавнього живопису. В 1910 р., після Кракова, я вирушив до Парижа, де випадково працював у Анрі Матісса, дуже короткий час — через чужий мені напрямок, а згодом в Академії Рансома під керівництвом Моріса Дені та Серюзьє. Мінливий, бурхливий Париж, цей тодішній центр містецького життя, що міняв напрямки швидше, ніж

вишукана паці міняє рукавички, справив на мене велике враження. Я багато передумав, пережив і багато чого навчився. Допомогла мені та „зарядка“, яку я дістав від своїх професорів. Крім того, я знав, чого я хочу, шукав того, що мені було потрібне. Я побачив в салонах, на виставках багато пози й дешевого ефекту. Серед блискучої „шумихи“ де-не-де знаходилися справжні шедеври. Я вибрав своїми, так би мовити, вчителями Веласкеза з старих майстрів, а з нових — Коро, барбізонців (Арпіньї, Діаца) і Моне, Ренуара, Сіслея — з імпресіоністів.

Проте об'єкти їхньої творчості залишалися все таки чужі мені. На мій творчості позначився ще вплив Левітана, Дубовського, Перепляотчикова і ін.

Нарешті, в 1912 р., після семирічного перебування за кордоном, я повернувся на батьківщину, до Києва. Місцеві художники зустріли мене тепло. Але „слава“ серед художників матеріально мене не влаштувала. Так звані „меценати“ ставилися до мене з висока, а подекуди й просто образливо. Таке було життя, часом навіть голодне, але пензля я не міг кинути й не міг „халтурити“. Так справа тяглася до 1917 р., до Великої пролетарської революції, коли почали здійснюватися кращі мрії про майбутнє, про широкий розвиток творчості.

Коли захворіли я й мій син, лікарі порадили виїхати на село. Я виїхав, користуючись запрошенням деяких цукроварень намалювати комплект універсальних декораций (Кашперівка, Дзюнків, Погребище і ін.). Неспо-

дівано довелось залишитись на кілька років у провінції, де я працював як режисер та актор аматорських гуртків, а також — вчителем малювання по трудшколах і школах фабзавучу.

В 1925 р. Народний Комісаріат Освіти УРСР призначив мене на посаду директора харківського художнього технікуму. Адміністративні обов'язки займали багато часу і відтягали від творчої роботи. В 1927 р. я відмовився від директорства й залишився професором.

За цей час я виконав ряд замовлень для видавництва і державних установ.

В 1934 р. виставка моїх творів, влаштована „Вукооп-художником“ в Харкові, викликала серед широких мас трудящих жвавий відгук.

На моїй виставці 1936 р. репрезентовані твори за багато років (з 1897 аж по 1936). Тут є і моменти занепаду й піднесення, твори слабкі і сильні, але всі вони щирі.

25 липня 1936 року уряд Радянської України нагородив мене високим званням заслуженого художника республіки.

Увага радянського уряду до моєї творчості викликає в мене почуття глибокої подяки, а тому хочеться працювати ще й ще, зібрати всі свої творчі сили, які залишили мені мої старечі роки, щоб заспівати ще чимало радісних, бадьорих пісень - картин, збуджуючи в глядачах любов до нашого бадьорого, радісного, творчого радянського життя.

М. Бурачек

ПЕРЕЛІК РЕПРОДУКЦІЙ

	Стор.
Мое життя	7
Зима в Карпатах. 1908 р.	21
Інтер'єр. 1909 р.	22
На ярмарок. 1910 р.	23
В сонячний день (Полісся). 1910 р.	24
Млини на Горині (Полісся). 1910 р.	25
Міст Сольферіно у Парижі. 1910 р.	26
Сутінки на Сені (Париж). 1911 р.	27
Повітка. 1914 р.	28
Дніпро здаля. 1915 р.	29
Затока. 1915 р.	30
Хата взимку. 1915 р.	31
Дорога пізньою осінню. 1915 р.	32
Порцелянова осінь (Межигір'я). 1916 р.	33
Золота осінь. 1916 р.	34
Дніпро восени. 1916 р.	35
Осінній день на Дніпрі. 1918 р.	36

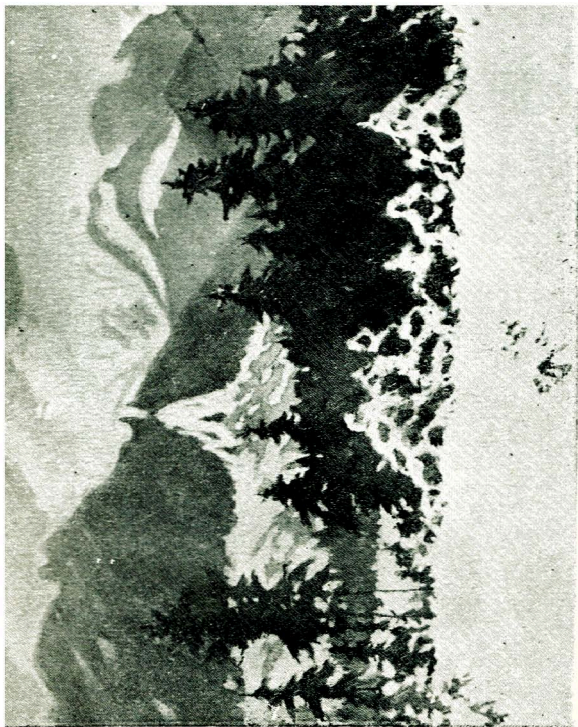
Хати на горбку. 1918 р.	37
Вулиця ранком. 1918 р.	38
Лікарня в Києві. 1918 р.	39
Яблуні взимку. 1921 р.	40
Зимовий вечір. 1921 р.	41
Етюд „Ялини в снігу“. 1921 р.	42
На ланах пшениці. 1923 р.	43
Ранок на морі (Євпаторія). 1926 р.	44
Княжа гора. Місячний вечір (коло могили Т. Г. Шевченка). 1927 р.	45
Хата опівдні (Спека). 1928 р.	46
Полудень на Донці. 1928 р.	47
Старі ворота (олівець). 1928 р.	48
Ранок в Кочетку біля Чугуєва (олівець). 1928 р.	49
Фортеця в Кам'янці. 1929 р.	50
Нагорна вулиця. (Кам'янець). 1929 р.	51
В околицях Кам'янця. 1929 р.	52
Будяки. 1929 р.	53
Мінарет (Кам'янець). 1930 р.	54
Вулиця в Кам'янці. 1930 р.	55
Фортеця з правого боку міста (Кам'янець). 1930 р.	56
Хата на Поділлі. 1930 р.	57
У саду. 1930 р.	58
Вечір на кар'єрах біля с. Соборова (етюд). 1931 р.	59
Камінь-скеля в Соборові, де Коцюбинський писав свої твори. 1931 р.	60
Яблуня в цвіту. Вінницький музей ім. Коцюбинського. 1931 р.	61

	Стор.
Дорога в Карачівці. 1931 р.	62
Нова електростанція в Кам'янці	63
Етюд. 1932 р.	64
Поїзд пройшов. 1932 р.	65
Натюр-морт (букет бульденеж). 1932 р.	66
Пізня осінь. 1933 р.	67
Промінь сонця сірого ранку на Дніпрі. 1934 р.	68
Вечір в Межигір'ї (олія). 1934 р.	69
Ранок на Дніпрі 1934 р.	70
Вечір перед дощем (олія). 1934 р.	71
Готель біля могили Шевченка. 1934 р.	72
Сріблястий ранок. 1934 р.	73
Струмок під сонцем. 1934 р.	74
У парку (осінь). 1934 р.	75
Хата опівдні. 1934 р.	76
Будиночок 1934 р.	77
Стара Вінниця. 1934 р.	78
Шахта. 1934 р.	79
Копи жита. 1935 р.	80
Яблунева алея. 1935 р.	81
Яблуні в цвіту. (Київ). 1936 р.	82

Героїніна ордену Грудового
 Червоного Прапора
 Республіканська бібліотека
 УРСР імені КПРС

2189999

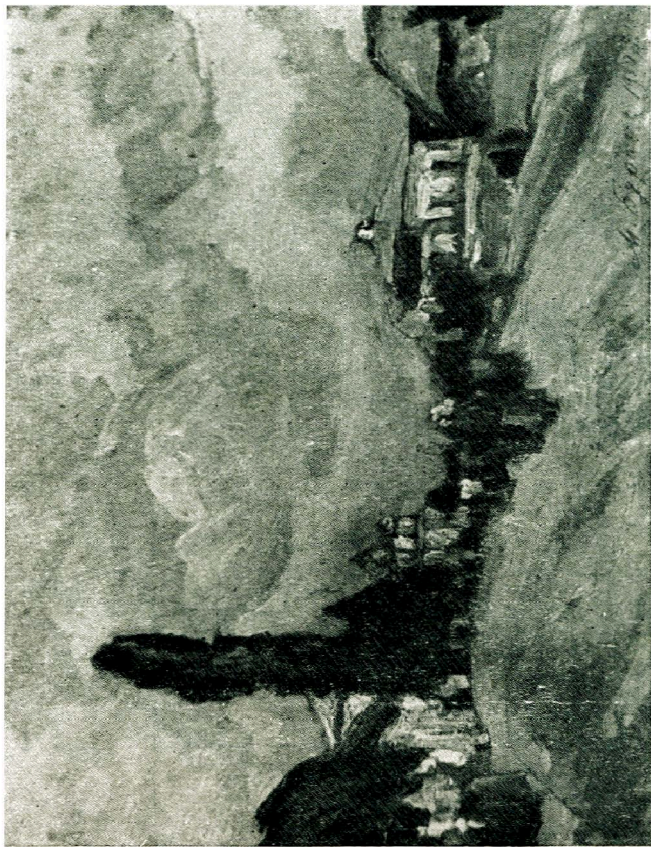
РЕПРОДУКЦІЇ
РЕПРОДУКЦИИ
REPRODUKTIONS

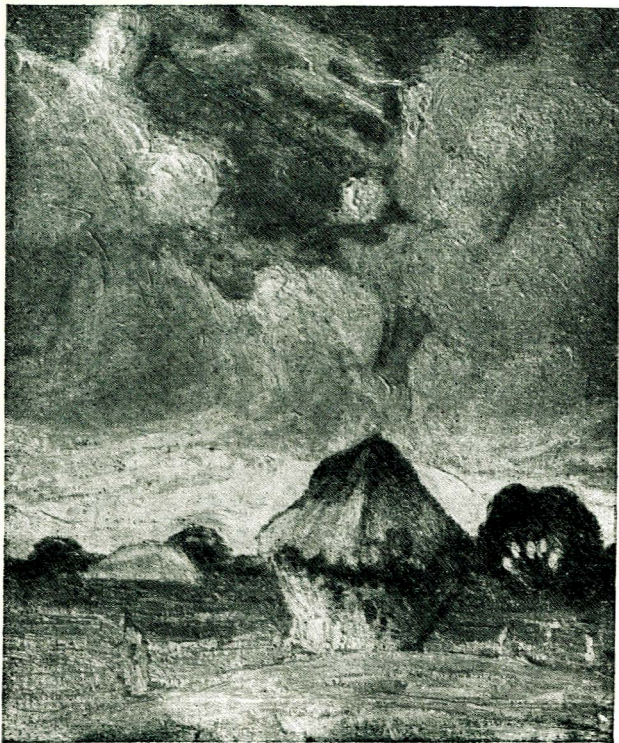
Зима в Карпатах. 1908 р.
Зима в Карпатах. 1908 г.
L'hiver aux Carpathes. 1908

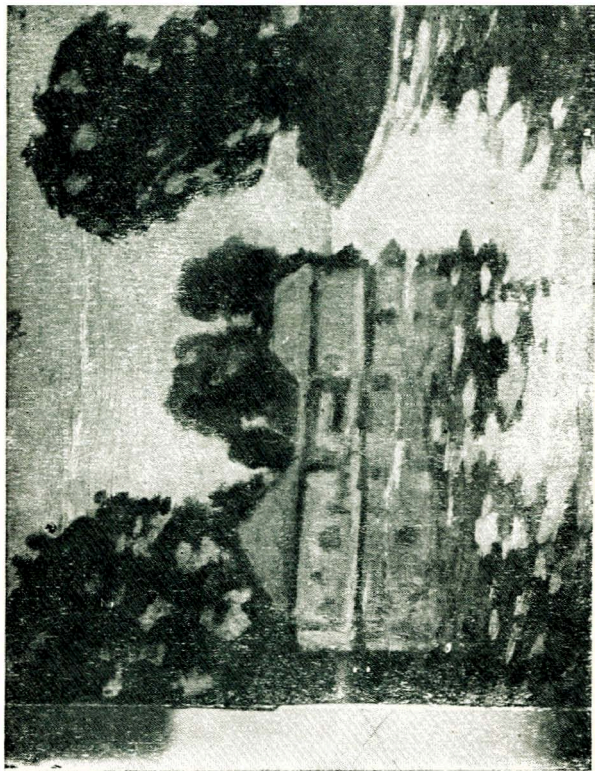
Интер'ер. 1909 г.
Интерьер. 1909 г.
Intérieur. 1909.

На ярмарок. 1910 р.
На ярмарку. 1910 г.
A la foire. 1910.

В сонячний день (Полісся). 1910 р.
В солнечный день (Полесье). 1910 г.
Un jour de soleil (Polessié). 1910.

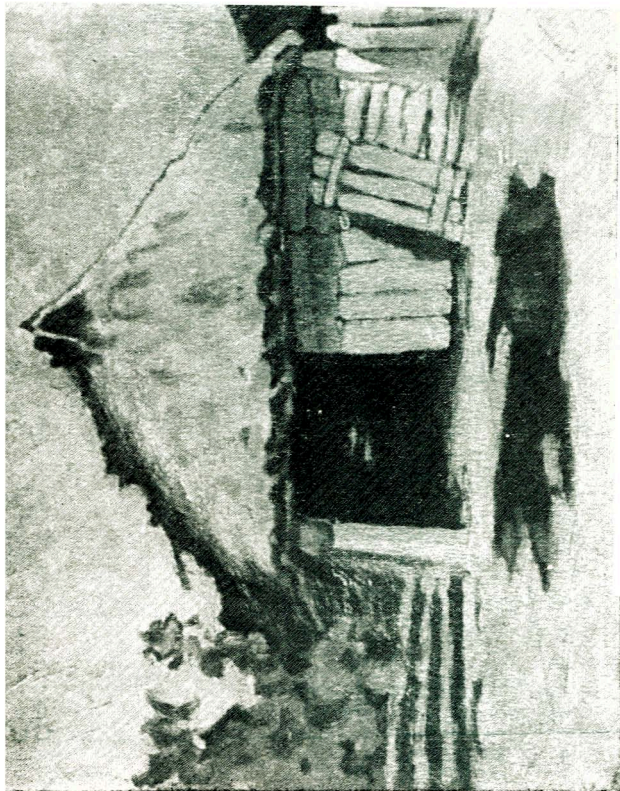
Млини на Горині (Полісся). 1910 р.
Мельницы на Горыни (Полесье). 1910 г.
Les moulins à Gorine (Polessté). 1910.

Міст Сольєрино у Парижі. 1910 р.
Мост Сольєрино в Париже. 1910 г.
Le pont Solfério à Paris. 1910.

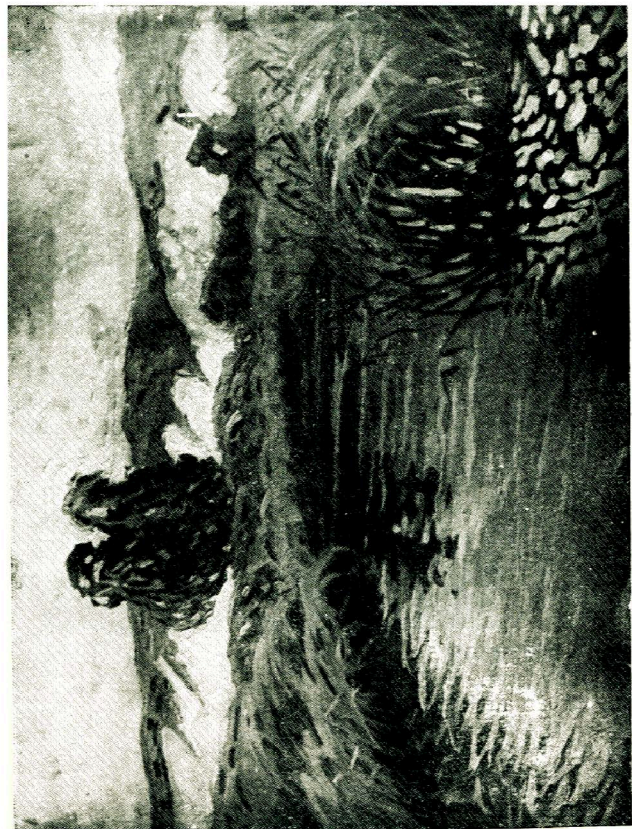
Сутінок на Сені (Париж). 1911 р.
Сумерки на Сене (Париж). 1911 г.
Au déclin du jour au bord de la Seine (Paris). 1911.

Повітка. 1914 р.
Сарай. 1914 г.
L'étable. 1914.

Дніпро здаля. 1915 р.
Днепр издали. 1915 г.
Le Dniéper au loin. 1915.

Затока. 1915 р.
Залив. 1915 г.
Une baie. 1915.

Хата взымку, 1915 р.
Хата зимой, 1915 г.
La chaumière en hiver, 1915.

Дорога пізньої осені. 1915 р.
Дорога поздней осенью. 1915 г.
Une route: saison très avancée. 1915.

Порцелянова осінь (Межигір'я). 1916 р.
Фарфоровая осень (Межигорье). 1916 г.
L'automne de porcelaine (Méjigorié). 1916.

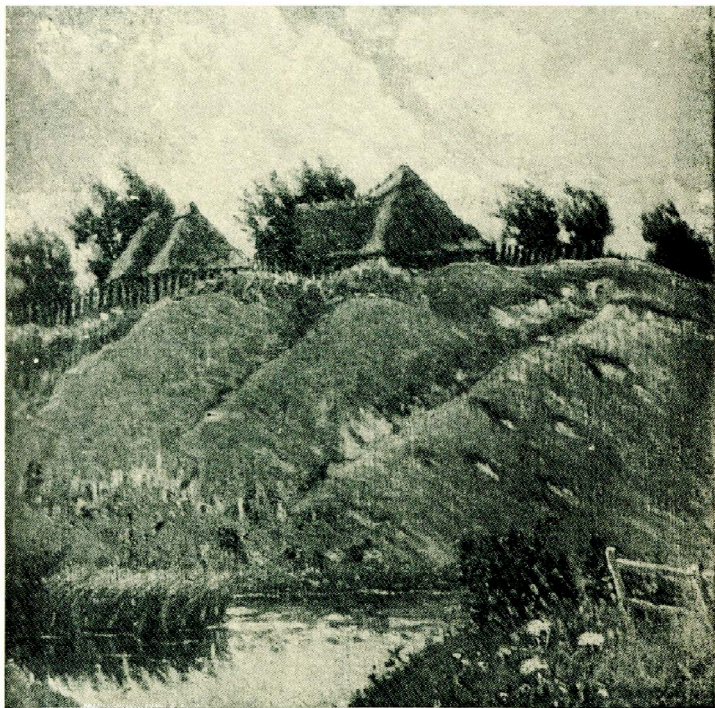
Золота осінь. 1916 р.
Золотая осень. 1916 г.
L'automne doré. 1916.

Дніпро восени. 1916 р.
Днепр осенью, 1916 г.
Dniéper en automne. 1916.

Осіній день на Дніпрі. 1918 р.
Осенний день на Днепре. 1918 г.
Un jour d'automne au bord de Dniéper. 1918.

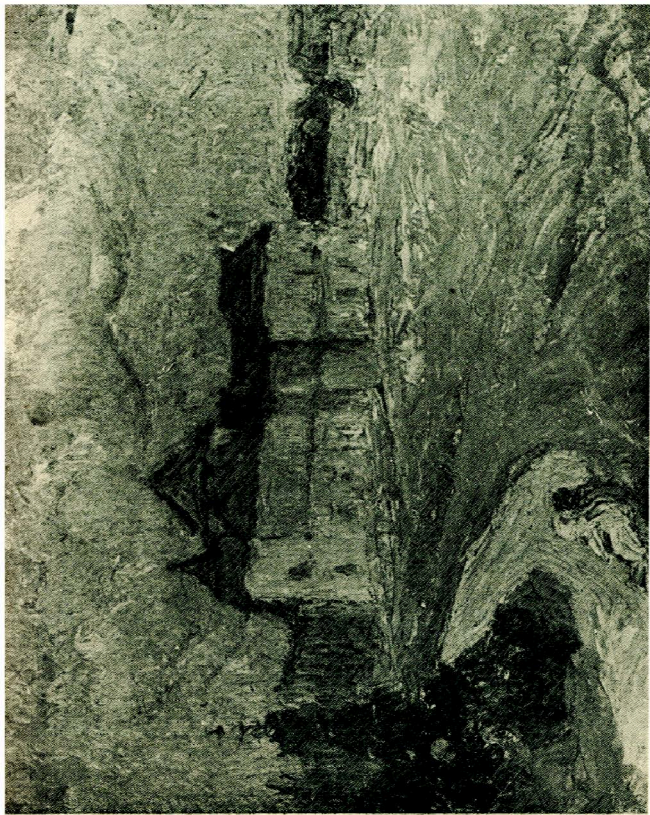
Хати на горбку. 1918 р.

Хаты на холме. 1918 г.

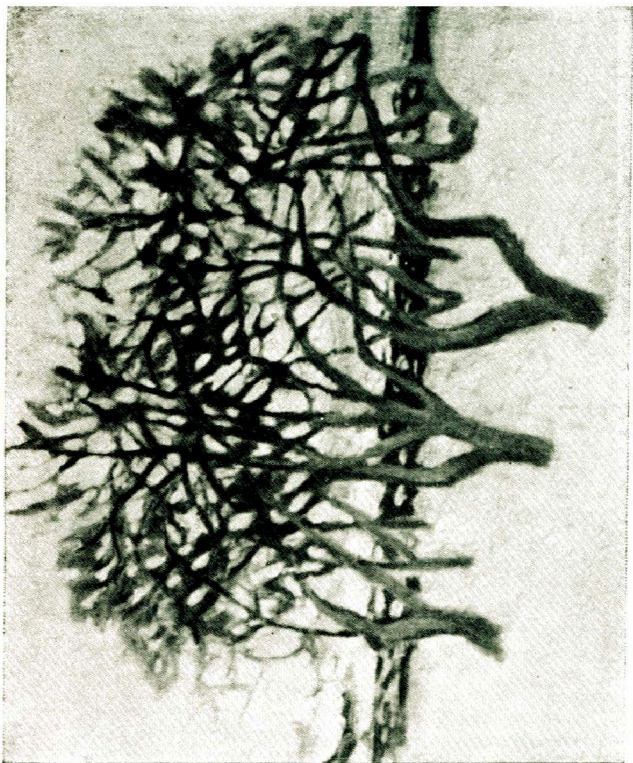
Les chaumières sur la colline. 1918.

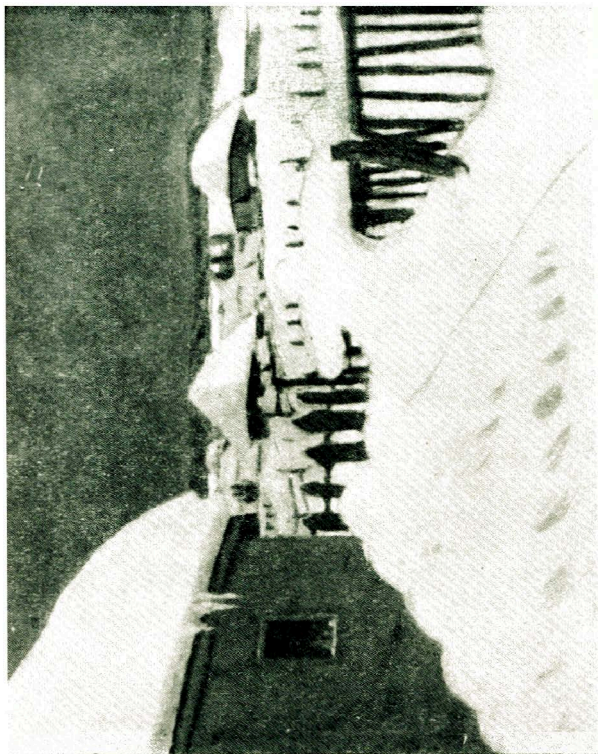
Вулиця ранком. 1918 р.
Улица утром. 1918 г.
Une rue matinale. 1918.

Лікарня в Києві. 1918 р.
Лечебница в Києве. 1918 г.
L'hôpital à Kiev. 1918.

Яблуні взимку. 1921 р.
Яблони зимой. 1921 г.
Pommiers en hiver. 1921.

Зимовий вечір. 1921 р.
Зимний вечер. 1921 г.
Une soirée d'hiver. 1921.

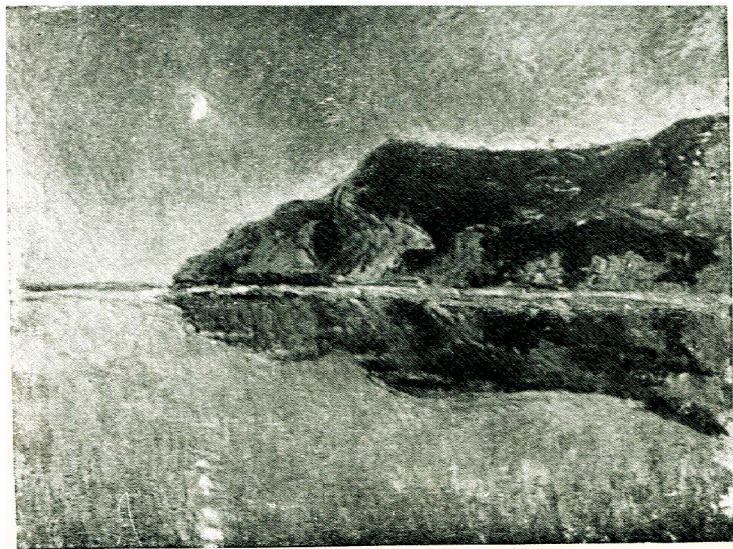
Этюд „Ялини в снігу“. 1921 р.
Этюд „Ели в снегу“. 1921 г.
Étude. „Les sapins sous la neige“. 1921.

На ланах пшениці. 1923 р.
На полях пшеницы. 1923 г.
Le champ de froment. 1923.

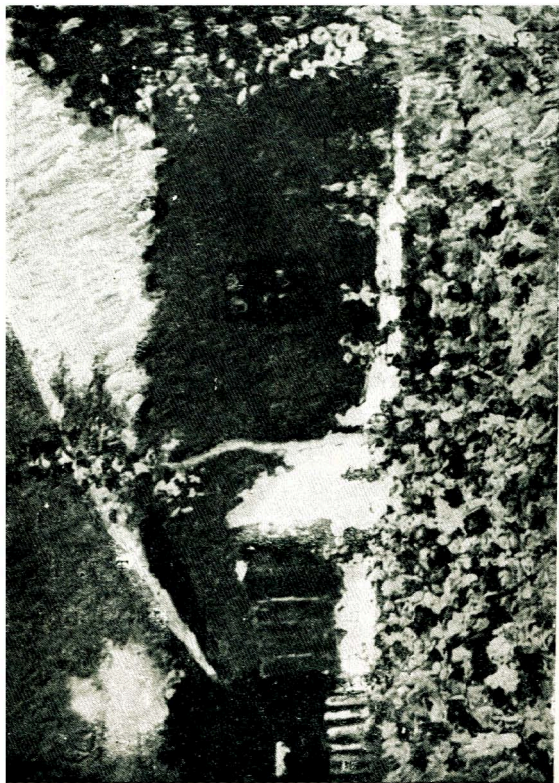
Ранок на морі (Евпаторія). 1926 р.
Утро на море (Евпатория). 1926 г.
La mer matinale (Evpatorie). 1926.

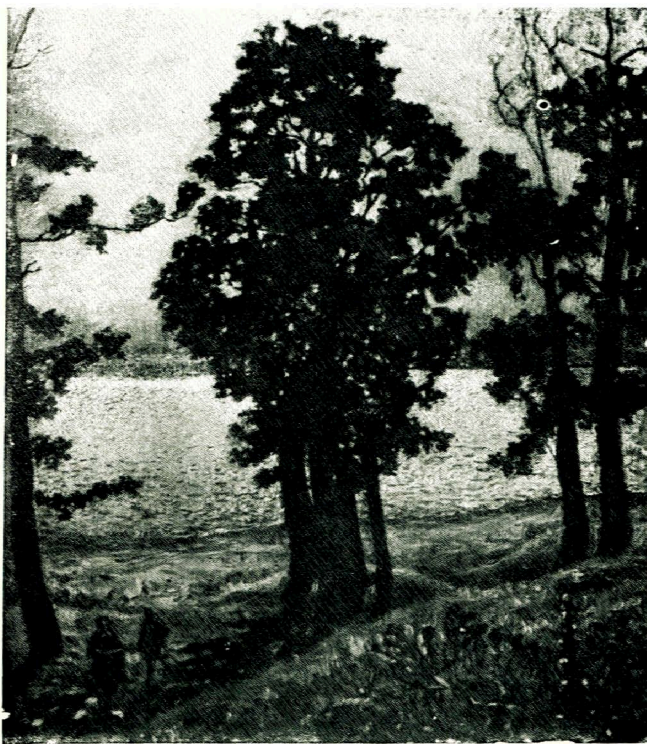
Княжа гора. Місячний вечір (коло могили Т. Г. Шевченка). 1927 р.

Княжья гора. Лунный вечер (близ могилы Т. Г. Шевченко). 1927 г.

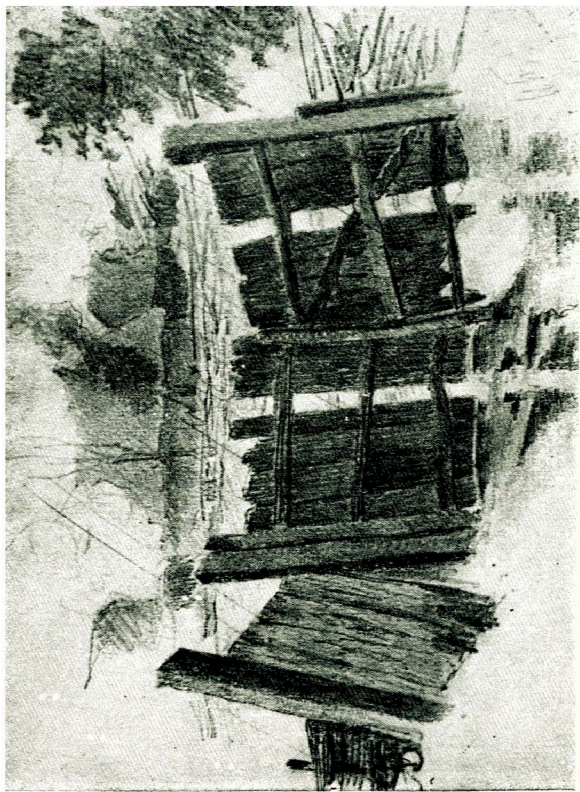
Le mont „Kniaja“ au clair de la lune (près du tombeau de T. Chevtchenko). 1927.

Хата опівдні. (Спека). 1928 р.
Хата в полдень. (Зной). 1928 г.
Une chaumière à midi. (Chaleur). 1928

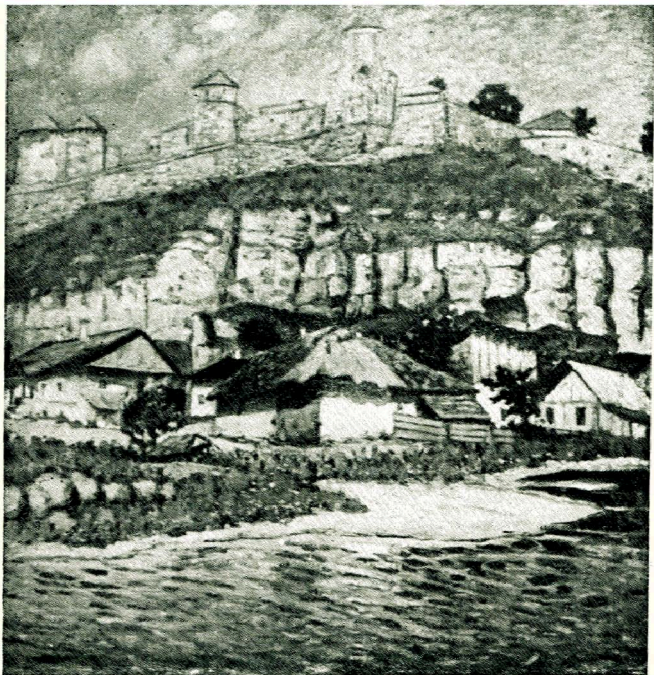
Полудень на Донці. 1928, р.
Полдень на Донце. 1928, г.
Donetz à midi. 1928.

Старі ворота (олівець). 1928 р.
Старые ворота (карандаш). 1928 г.
Une vieille porte (crayon). 1928.

Ранок в Кочетку біля Чугуєва (олівець), 1928 р.
Утро в Кочетке возле Чугуєва (карандаш), 1928 г.
Le matin à Kotchétok près de Tchougoušiev (crayon), 1928.

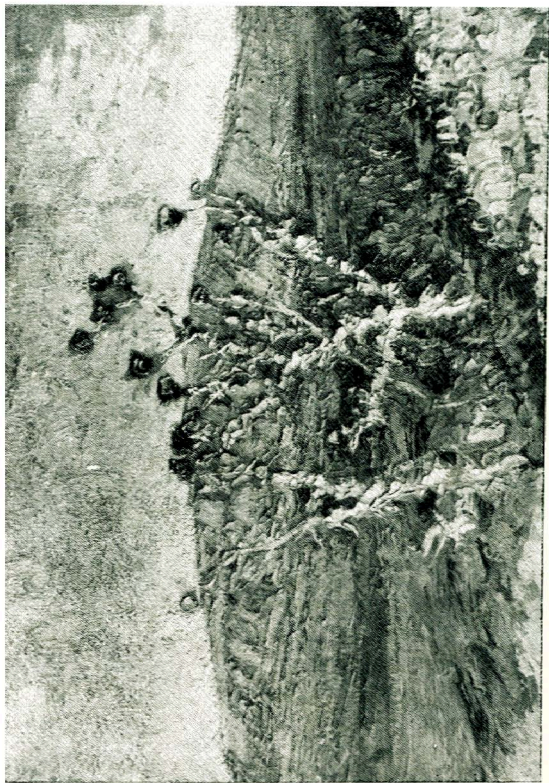
Фортеця в Кам'янці. 1929 р.
Крепость в Каменце. 1929 г.
Forteresse à Kaménetz. 1929.

Нагорна вулиця (Кам'янець), 1929 р.
Нагорная улица (Каменец), 1929 г.
Rue Nagorny (Kaménetz), 1929.

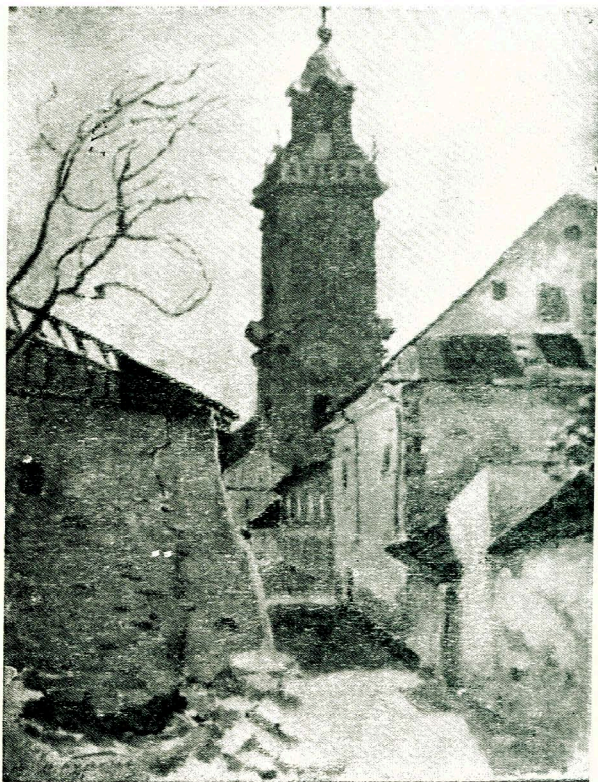
В околицях Кам'янця. 1929 р.
На окраинах Каменца. 1929 г.
Aux environs de Kaménetz. 1929.

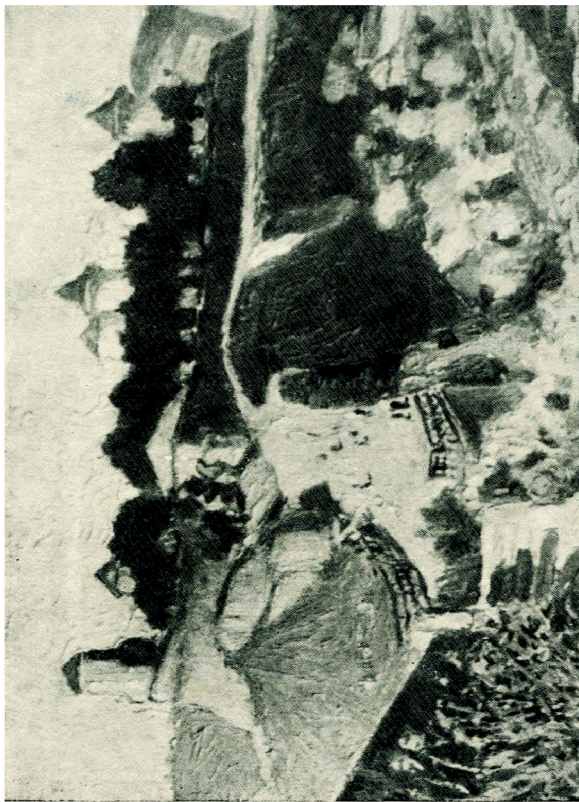
Будяки. 1929 р.
Репейник. 1929 г.
Les chardons. 1929.

Мінарет (Кам'янець) 1930 р.
Минарет (Каменец). 1930 г.
Minaret_(Kaménetz). 1930.

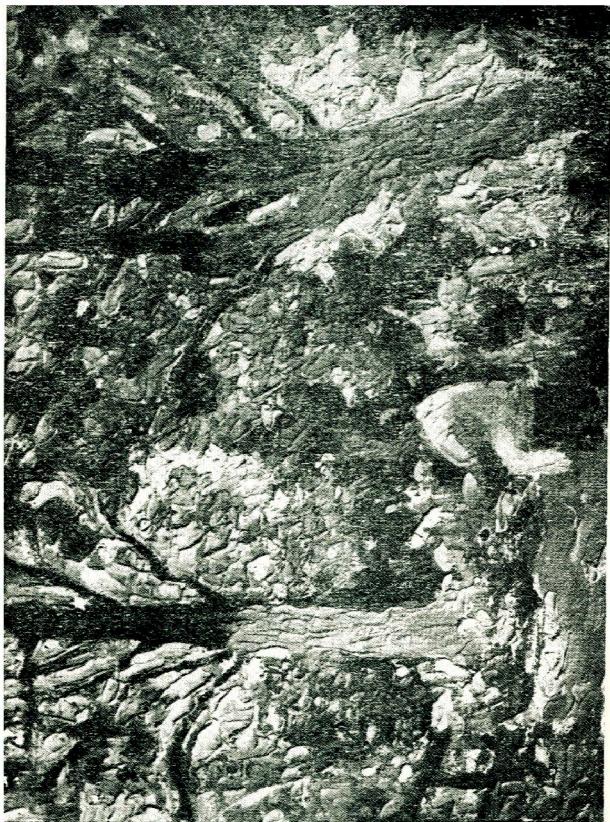
Вулиця в Кам'янці. 1930 р.
Улица в Каменце. 1930 г.
Une rue à Kaménetz. 1930.

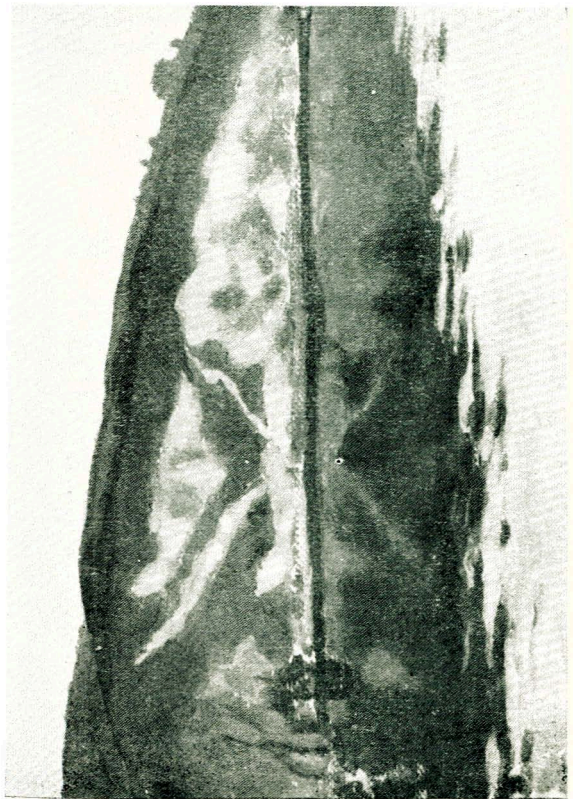
Фортеля з правого боку міста (Кам'янець), 1930 р.
Крепость с правой стороны города (Каменец), 1930 г.
La forteresse à droite de la ville (Kaménetz), 1930.

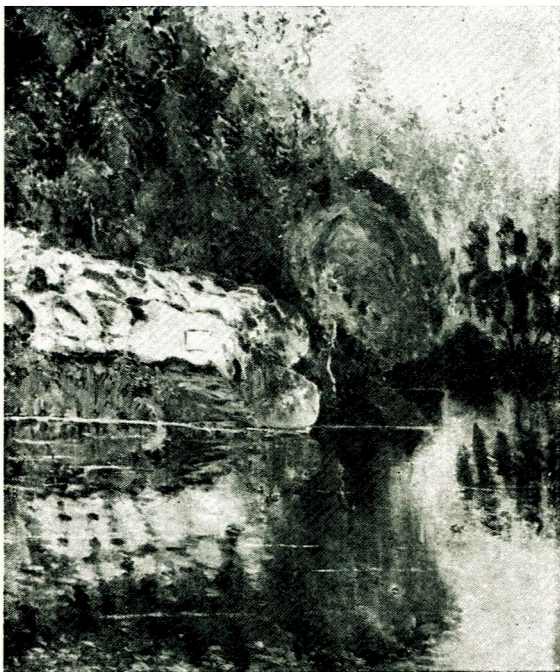
Хата на Поділлі. 1930 р.
Хата в Подольє. 1930 г.
La chaumière au Podolié. 1930.

У саду. 1930 р.
В саду. 1930 г.
Au Jardin. 1930.

Вечір на кар'єрах біля с. Соборова (етюд). 1931 р.
Вечер на карьерах возле с. Соборова (этюд). 1931 г
Le soir aux carrières près de Soborov (étude). 1931.

Камінь-скеля в Соборові, де Коцюбинський писав свої твори. 1931 р.
Камень - скала в Соборове, где Коцюбинский писал свои произведения. 1931 г.
Le rocher à Soborov, où Kotzubinsky écrivait ses oeuvres. 1931.

Яблуна в цвіту. Вінницький музей ім. Коцюбинського, 1931 р.
Яблуна в цвіту. Вінницький музей ім. Коцюбинського, 1931 г.
Pommier en fleurs. Musée Kotzubinsky à Vinnitza, 1931.

Дорога в Караївці. 1931 р.
Дорога в Караєвке. 1931 г.
La route à Karatshovka. 1931.

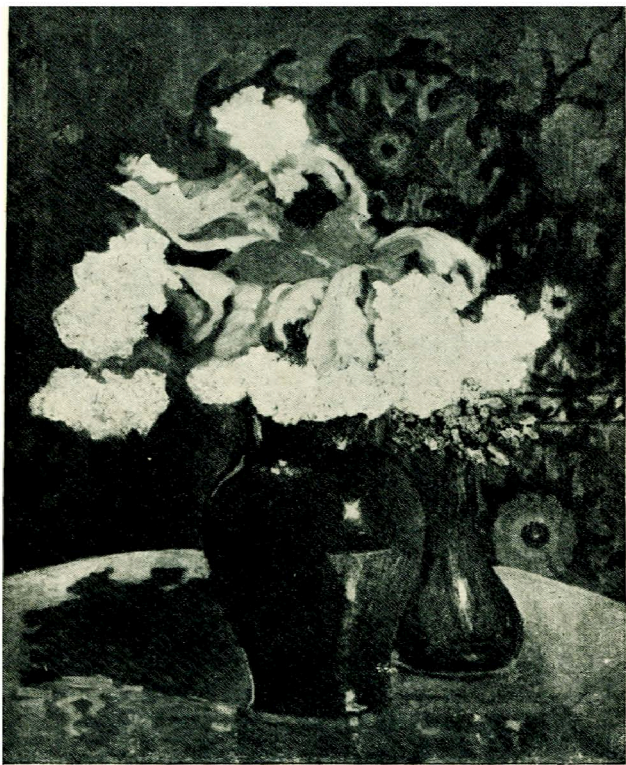
Нова електростанція в Кам'янці.
Новая электростанция в Каменце.
La stantion élèctrique nouvelle au Kaménetz.

Етюд. 1932 р.
Этюд. 1932 г.
Étude. 1932.

Поїзд пройшов. 1932 р.
Поезд прошел. 1932 г.
Le train a passé. 1932.

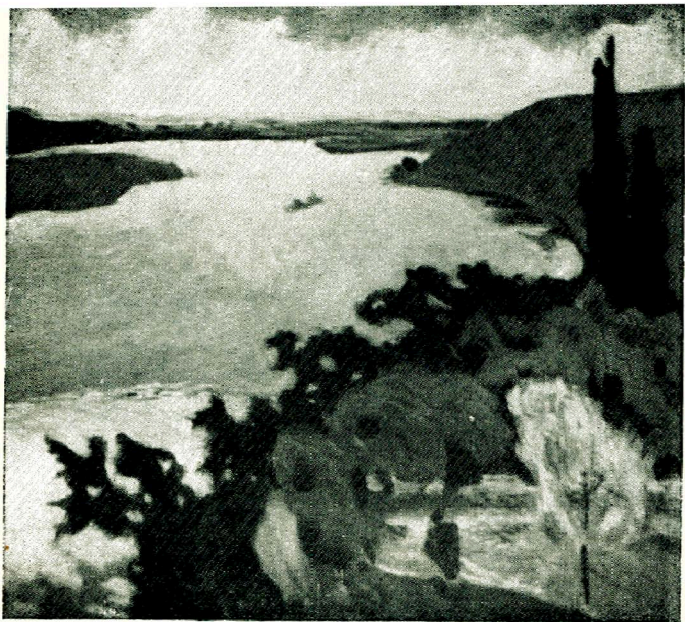
Натюр-морт (букет бульденеж). 1932 р.
Натюр-морт (букет бульденеж). 1932 г.
Nature-morte (bouquet des boule-de-neiges). 1932.

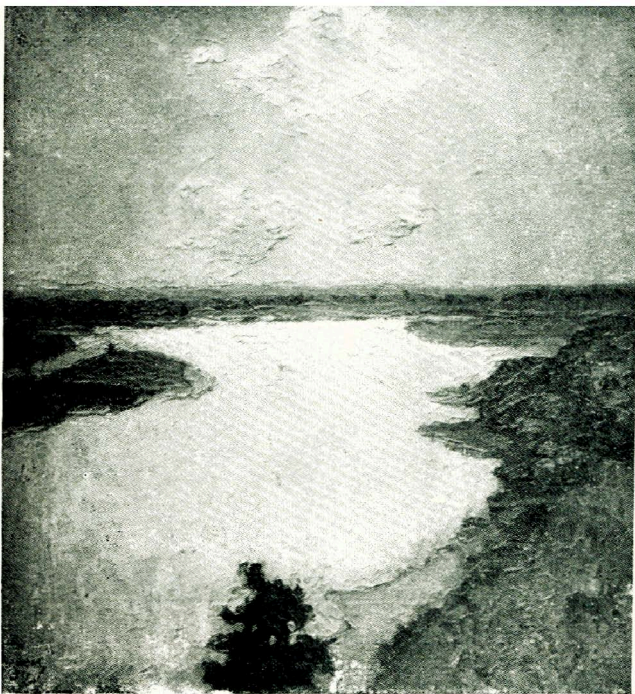
Пізня осінь, 1933 р.
Поздняя осень, 1933 г.
L'automne avancé, 1933.

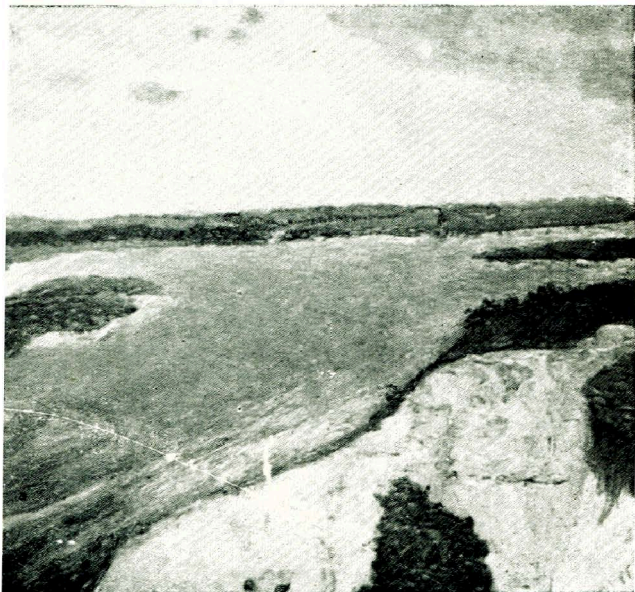
Промінь сонця сірого ранку на Дніпрі, 1934 р.
Луч солнца серым утром на Днепре, 1934 г.
Un matin gris à Dniéper par un rayon de Soleil, 1934.

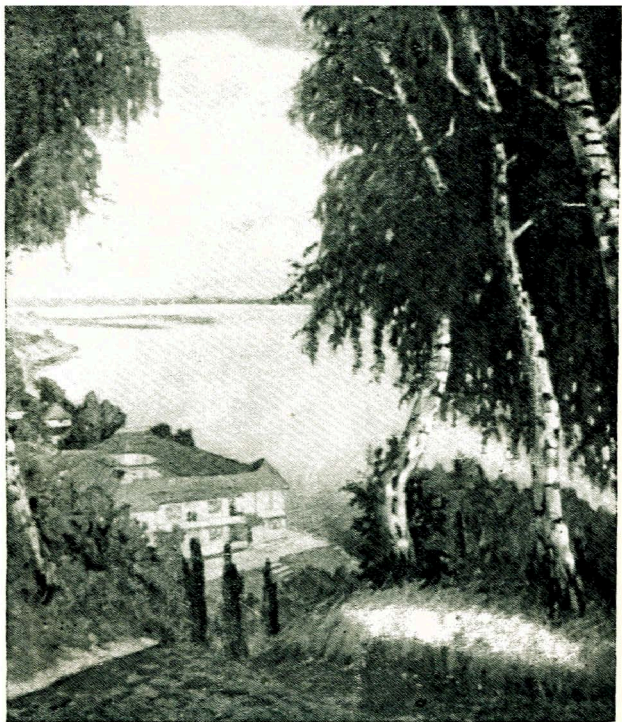
Вечір в Межигір'ї (олія). 1934 р.
Вечер в Межигорье (масло). 1934 г.
Le soir à Méitgorié (huile). 1934.

Ранок на Дніпрі. 1934 р.
Утро на Днепре. 1934 г.
Dniéper matinal. 1934.

Вечір перед дощем (олія). 1934 р.
Вечер перед дождем (масло). 1934 г.
Le soir avant la pluie (huile). 1934.

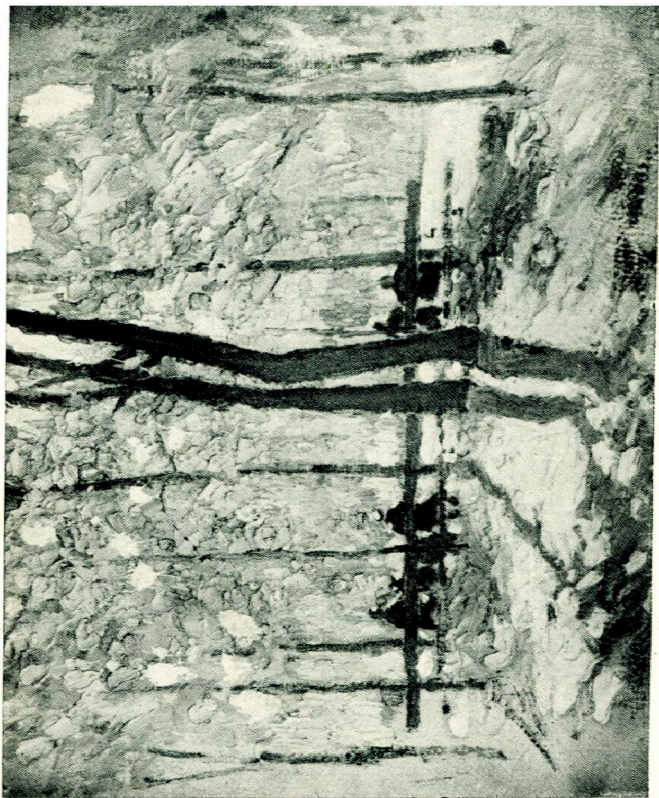
Готель біля могили Шевченка. 1934 р.
Отель возле могилы Шевченко. 1934 г.
L'hôtel près du tombeau de Chevtchenko. 1934.

Сріблястий ранок. 1934 р.
Серебристое утро. 1934 г.
Le matin argenté. 1934.

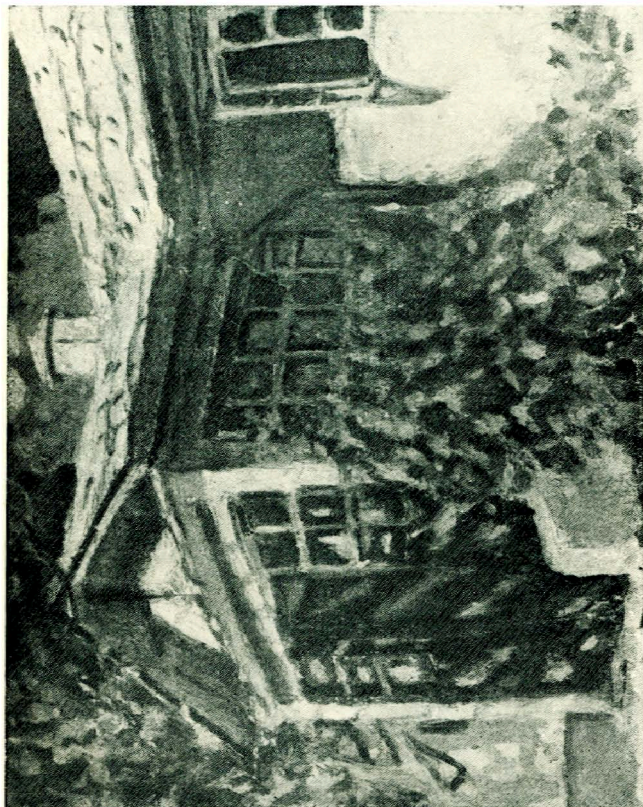
Струмок під сонцем, 1934 р.
Ручей под солнцем, 1934 г.
Une source en plein soleil, 1934.

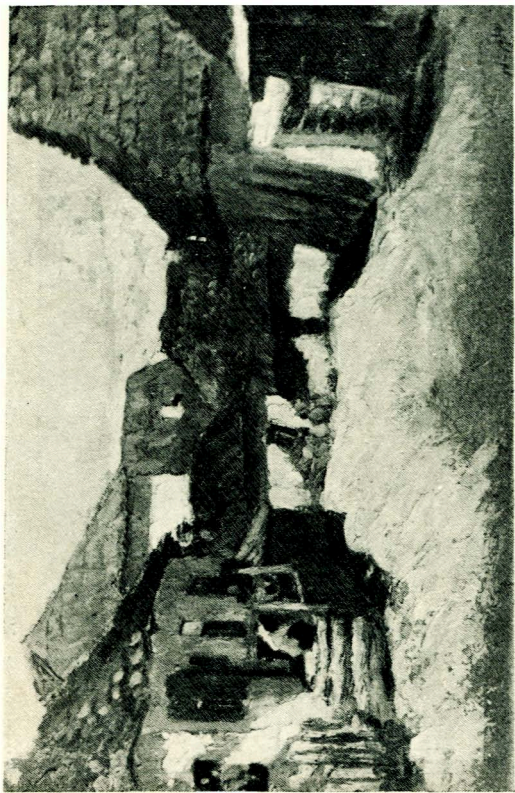
У парку (осінь), 1934 р.
В парке (осень), 1934 г.
Dans un parc (automne), 1934.

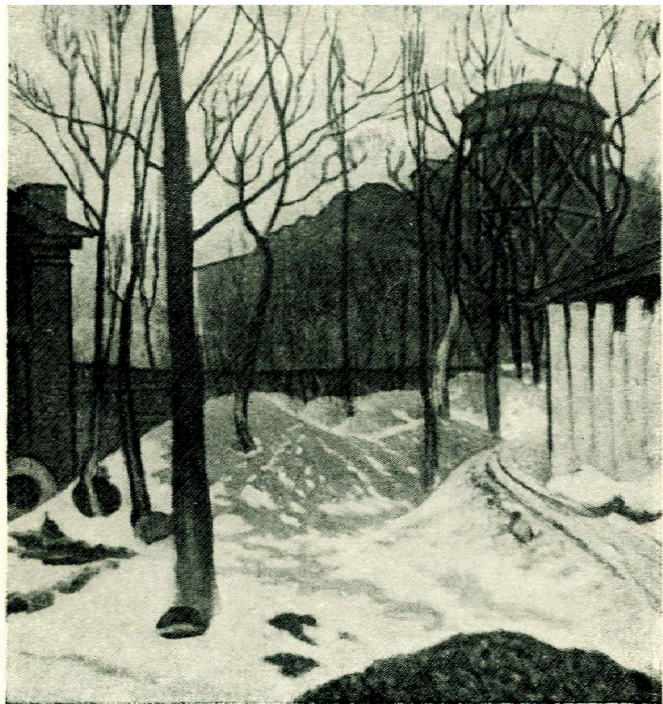
Хата опівдні. 1934 р.
Хата в полдень. 1934 г.
Une chaumière à midi. 1934.

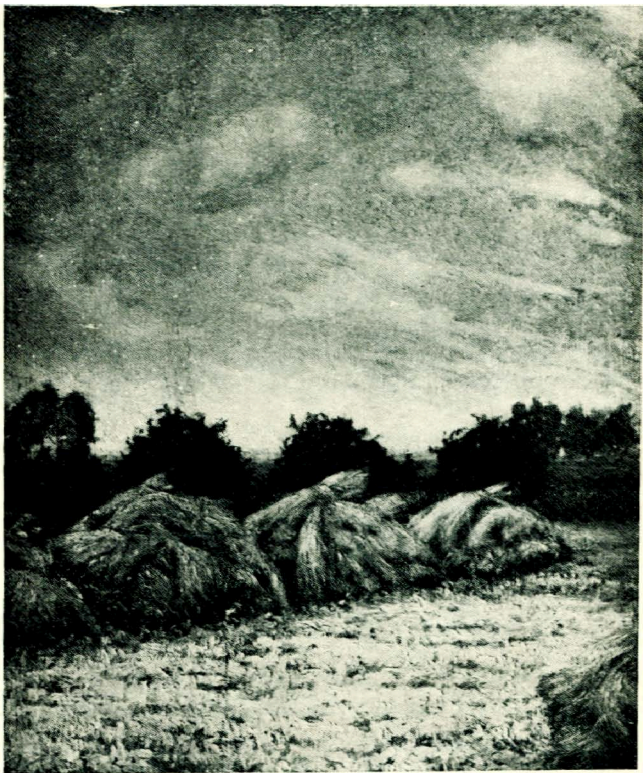
Будинок, 1934 р.
Домик, 1934 г.
Une maisonnette, 1934.

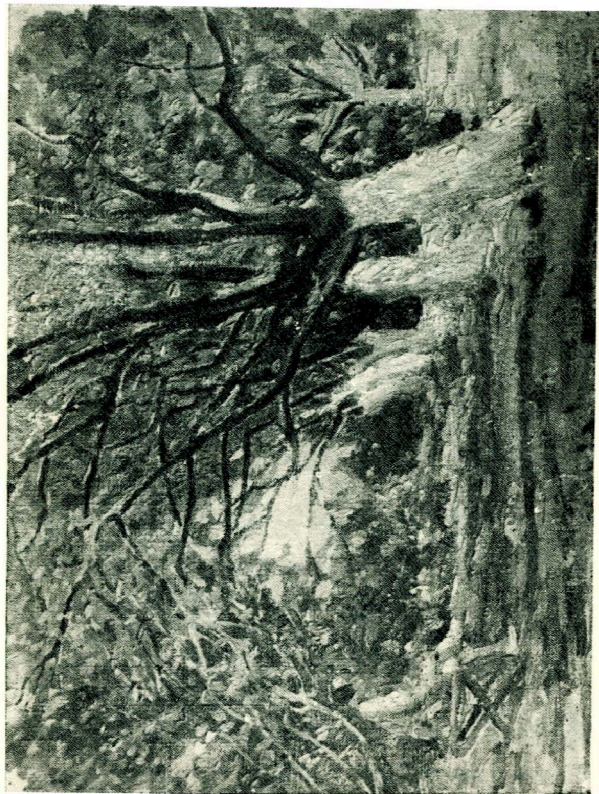
Стара Вінниця. 1934 р.
Старая Винница. 1934 г.
L'ancienne Vinnitza. 1934.

Шахта. 1934 г.
Шахта. 1934 г.
Une mine de charbon. 1934.

Копи жита. 1935 р.
Копны ржи. 1935 г.
Les meules de seigle. 1935.

Яблунева алея. 1935 р.
Яблонева алея. 1935 г.
Une allée de pommiers. 1935.

Яблуні в цвіту (Київ). 1936 р.
Яблони в цвету (Киев). 1936 г.
Pommiers en fleurs (Kiev). 1936.

Здано до складання 14/X-36 р. Підписано до друку 11/II-37 р.
Уповн. Головліту № 3876. Тир. 3.000 — $2\frac{5}{8}$ друк. арк. Зам. № 404.
Папір: $1\frac{3}{16}$ арк., ф. 62×94 — 38 кг. 1 папер. арк. — 108 т. літ.

Фабрика художнього друку Державного Видавництва „Мистецтво“.
Харків, Пушкінська вул., № 40

2003 n/08

0,35к

A 368385

III

Обрара 75 коп.

NR

6/3

75